

РЕШЕНИЕ

№ 2276

гр. София, 04.04.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 19.02.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **13290** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.90 от Наредбата за организация на движението на територията Столична община /НОДТСО/.

І.ПРОЦЕДУРА И СТАНОВИЩА НА СТРАНИТЕ.

1.Със Заповед №СОД17-РД05-207/14.11.2017 г., издадена от кмета на Столична община /по заместване от заместник-кмета на СО А. А./ е постановен отказ за предоставяне на право на безплатно денонощно паркиране върху специално определено и сигнализирано за тази цел място на ППС, превозващо лице с увреждания до сградата по настоящ адрес на С. М. М., с ЕГН [ЕГН].

2.Заповедта на кмета на СО е обжалвана от С. М. М., с искане за отмяната ѝ и справедливо решение на въпроса. Жалбоподателят излага, че е „инвалид от втора група 72 %, както и че съпругата му С. К. М. също е освидетелствана от ТЕЛК с „паркинсонова болест“-втора група 71 %. Освен това през 2017 г. била подложена на операция за смяна на дясната тазобедрена става.

3.Ответникът не депозира писмен отговор по жалбата в срока по чл.163, ал.2, вр.чл.152, ал.1 от АПК.

4. В о.с.з. пред Административен съд-София град жалбоподателят се явява лично и и моли за уважаването на жалбата.

5.Ответникът-кметът на СО се представлява от юрисконсулт М., която оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, като излага, че жалбоподателят не отговаря на изискванията на НОДТСО за предоставяне на паркомясто. Преференциите на

НОДТСО били насочени към лица с трайни увреждания, които на се в състояние да заемат изправено положение на тялото без използване на инвалидна количка, външни протези и ортопедични апарати.

6. Прокурор от Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения административен акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

II. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО.

7. Административното производство е започнало с подаването на заявление с вх.СОД17-ГР94-7507/25.10.2017 г. от С. М. М. за предоставяне на право на безплатно денонощно паркиране на ППС до сградата по настоящ адрес. Към заявлението са приложени Удостоверение за настоящ адрес, изх.№5439/18.09.2017 г. на район „Студентски“-СО и ЕР №0061 от 23.01.2017 г. на НЕЛК-Специализиран състав по хирургични болести, в съответствие с което на жалбоподателя пожизнено е определена ТНР в размер на 72 % за заболяване МСБ.К. атрофия. Състояние след ИМИ във ВБС, с остатъчен лек дискоординационен синдром и пирамидни белези в ляво.

Описаното обективно състояние на жалбоподателя в ЕР е: СМРД-липсва. ЧМН-б.о. СНР-умерено живи, отслабени до липсващи коленни и леко отслабени ахилови рефлексии. Патологични рефлексии не се маркират. За горни, с неубедителен Б. вляво. ПЛП-отрицателна. Сетивност-непроменена. Координация-дискретна дисметрия. ТР-б.о. Походка-патешка, вирусна деформация с бастун, поради ортопедичното заболяване. ВКФ-съответна за възрастта и образователния ценз.

8.Всички постъпили искания, сред които и това на С. М. М., са били разгледани от назначената със Заповед №СОА17-РД91-348/21.09.2017г. комисия, чието становище, обективизирано в Протокол №155/02.11.2017 г. е за отказ, с мотиви, които са изцяло бланектни: “Съгласно наличната документация лицето не отговаря на изискванията на чл.90 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община“.

9. В оспорената заповед е възпроизведено изцяло съдържанието на гореизложеното становище на комисията, без да са изложени допълнителни фактически и фактически и правни основания за постановения отказ.

10. Видно от приложените към жалбата писмени доказателства-Удостоверение за граждански брак, ЕР №1261/28.05.2015 г. на ТЕЛК, I МБАЛ-I състав, Епикриза от 28.06.2017 г. от Клиника по ортопедия и травматология, хирургия на ръка и реконструктивна хирургия в УМБАЛ „София мед“ и Карти за паркиране на хора с увреждания, Ц. К. М. е съпруга на жалбоподателя. Същата е с ТНР 71% степен на увреждане за общо заболяване:Болест на П.. На 30.06.2017 г. ѝ е проведено оперативно лечение: Е. сохае a modo М.. Жалбоподателят и съпругата му имат издадени карти за преференциално паркиране на ППС на обозначените за това места, валидни до 04.09.2020 г.- на жалбоподателя, съотв. до 30.09.2018 г.-на съпругата му.

III.ПРИЛОЖИМИ НОРМАТИВНИ АКТОВЕ.

11.Конвенция за правата на хората с увреждания /Ратифицирана със закон, приет от 41-ото НС на 26.01.2012 г. - ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г./:

„Член 1

Цел

Целта на настоящата конвенция е да насърчава, защитава и гарантира пълноценното и равноправно упражняване на всички права на човека и основни свободи от хората с увреждания и да способства за зачитане на вътрешно присъщото им човешко достойнство.

Хората с увреждания включват лица с трайна физическа, психическа, интелектуална и сетивна недостатъчност, която при взаимодействие с обкръжаващата ги среда би могла да възпрепятства тяхното пълноценно и ефективно участие в обществото равноправно с останалите

Член 2

Определения

"Дискриминация по признак на увреждане" означава всякакво правене на разлика, всякакви ограничения или изключения, основаващи се на увреждане, имащи за цел или последица нарушаване или отменяне на зачитането, признаването или равноправното упражняване на всички права на човека и основни свободи в политическата, икономическата, социалната, културната, гражданската или всяка друга област. Това включва всякакви форми на дискриминация, включително отказ за предоставяне на разумни улеснения.

"Разумни улеснения" означава всякакви необходими и подходящи модификации и приспособления, които не водят до непропорционално или неоправдано обременяване на околните, когато такива са необходими във всеки конкретен случай, за да се осигури на човека с увреждане признаването или упражняването на всички права и основни свободи наравно с всички останали.

Член 5

Равенство и забрана на дискриминация

3. С оглед осигуряването на равнопоставеност и премахването на всякаква дискриминация държавите - страни по конвенцията, предприемат всички необходими стъпки, за да осигурят разумни улеснения на хората с увреждания.

Член 19

Независим живот и включване в общността

в) равен достъп за хората с увреждания до всички обществени услуги и публични обекти по начин, съобразен с техните нужди.

12.ЗИХУ:

„Чл. 2. Този закон има за цел създаване на условия и гаранции за:

1. равнопоставеност на хората с увреждания;
2. социална интеграция на хората с увреждания и упражняване на правата им;
3. подкрепа на хората с увреждания и техните семейства;
4. интегриране на хората с увреждания в работна среда.

Чл. 3. Не се допуска пряка или непряка дискриминация по отношение на хората с увреждания.

Чл. 4. Интеграцията на хората с увреждания се осъществява чрез:

1. медицинска и социална рехабилитация;
2. образование и професионално обучение;
- 3.(доп. - ДВ, бр. 24 от 2010 г.) трудова заетост и професионална реализация;
4. достъпна жизнена и архитектурна среда;
5. социални услуги;

6. социално-икономическа защита;

7. достъпна информация.

Допълнителна разпоредба

§ 1. По смисъла на този закон:

1. "Увреждане" е всяка загуба или нарушаване в анатомичната структура, във физиологията или в психиката на даден индивид.

2. (И. - ДВ, бр. 41 от 2009 г., в сила от 1.07.2009 г.) "Човек с трайно увреждане" е лице, което в резултат на анатомично, физиологично или психическо увреждане е с трайно намалени възможности да изпълнява дейности по начин и в степен, възможни за здравия човек, и за което органите на медицинската експертиза са установили степен на намалена работоспособност или са определили вид и степен на увреждане 50 и над 50 на сто.

3. "Пряка дискриминация" е поставяне на лице на основата на увреждане в по-неблагоприятно положение в сравнение с друго лице, което е било, е или би могло да бъде поставено в сравними сходни обстоятелства.

4. "Непряка дискриминация" е поставяне на лице на основата на увреждане в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел, несвързана с увреждането, и средствата за постигане на целта са подходящи и не надхвърлят необходимото за постигането ѝ."

13. Закон за защита от дискриминация /ЗЗДискр./:

„Чл. 1. Този закон урежда защитата срещу всички форми на дискриминация и съдейства за нейното предотвратяване.

Чл. 2. Целта на закона е да осигури на всяко лице правото на:

1. равенство пред закона;

2. равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот;

3. ефективна защита срещу дискриминацията.

Чл. 4.

(1) (Доп. - ДВ, бр. 70 от 2004 г.) Забранена е всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

3) Непряка дискриминация е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

Чл. 6.

(1) (Предишен текст на чл. 6 - ДВ, бр. 58 от 2012 г., в сила от 1.08.2012 г.) Забраната за дискриминация действа спрямо всички при упражняването и защитата на предвидените в Конституцията и законите на Република България права и свободи.

(2) (Нова - ДВ, бр. 58 от 2012 г., в сила от 1.08.2012 г.) При изработване на проекти на нормативни актове, както и при тяхното прилагане държавните и обществените

органи и органите на местното самоуправление се съобразяват с целта за недопускане на пряка или непряка дискриминация на основата на признаците по чл. 4, ал. 1.”

14.НОДТСО:

„Чл. 90. Нов - Решение № 521 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г.) Критерии и условия за определяне на правоимащи лица с трайни увреждания за безплатно и денонощно паркиране на превозващо ги ППС върху специално определено и сигнализирано за тази цел място, до сградата по настоящ адрес на правоимащите:

1. Право на безплатно и денонощно паркиране върху специално определено и сигнализирано за тази цел място на ППС, превозващо лица с трайни увреждания до сградата по настоящ адрес на правоимащите, има лице, което притежава карта за паркиране по чл. 99а от Закона за движението по пътищата и което в следствие на увреждане не може да се придвижва без използването на инвалидна количка, ортопедични апарати, външни протези, не е в състояние да заема изправено положение на тялото без използването на посочените медицински изделия и има трайно оформен функционален дефицит на стоежа, придвижването или издръжливостта.

2. (в приложимата му редакция-преди изм. и доп. - Решение № 8 по Протокол № 46 от 25.01.2018 г.-чл.142, ал.1 АПК) ППС, превозващо лицето по т. 1, следва да отговаря на следните условия: да е собственост на правоимащия или съпругеска имуществена общност, или да е закупено от лицето на лизинг, или да е собственост или закупено на лизинг от родител на правоимащото дете, настойник или попечител.

3. За всяко жилище, обитавано от лица, отговарящи на критериите по т. 1, се определя 1 /едно/ място за безплатно и денонощно паркиране на ППС, превозващо тези лица, до сградата по настоящ адрес на правоимащите.

4. Лицата по т. 1 и т.2 следва да не притежават собствен гараж или паркомясто в и до сградата по настоящия си адрес.

5. Необходимите документи за предоставяне на правото по чл. 90. са следните:

а) (в приложимата му редакция-преди изм. Решение № 8 по Протокол № 46 от 25.01.2018 г.-чл.142, ал.1 АПК) заявление по образец, утвърден от кмета на Столична община, подадено чрез дирекция "Социални дейности" до кмета на Столична община;

б) (изм. и доп. - Решение № 8 по Протокол № 46 от 25.01.2018 г.) лична карта - за българските граждани, документ за самоличност или за пребиваване по чл. 4, ал. 2 и 3 от Закона за българските лични документи - за чуждите граждани и удостоверение за настоящ адрес, издадено от районната администрация /когато е различен от постоянния/.

в) (в приложимата му редакция-преди изм. - Решение № 8 по Протокол № 46 от 25.01.2018 г.-чл.142, ал.1 АПК) удостоверение за раждане (за малолетни или непълнолетни) - копие и оригинал (за сверяване);

г) акт за граждански брак (ако е приложимо) - копие и оригинал (за сверяване);

д) (в приложимата му редакция-преди изм. - Решение № 8 по Протокол № 46 от 25.01.2018 г.-чл.142, ал.1 АПК) карта за паркиране на лице с увреждания по чл. 99а от Закона за движението по пътищата - копие и оригинал (за сверяване);

е) (в приложимата му редакция-преди изм. - Решение № 8 по Протокол № 46 от 25.01.2018 г.-чл.142, ал.1 АПК) решение на ТЕЛК, НЕЛК или ДЕЛК - копие и оригинал (за сверяване);

ж) регистрационен талон на автомобила и договор за лизинг (ако е приложимо) - копие и оригинал (за сверяване);

з) документ за настойничество или попечителство (ако е приложимо) - копие и оригинал (за сверяване).

и) декларация по образец, утвърден от кмета на Столична община.

6(в приложимата му редакция-преди изм. - Решение № 8 по Протокол № 46 от 25.01.2018 г.-чл.142, ал.1 АПК) Правото на безплатно и денонощно паркиране се предоставя със заповед на

кмета на Столична община за срок от една година.

7. (в приложимата му редакция-преди изм. - Решение № 8 по Протокол № 46 от 25.01.2018 г.-чл.142, ал.1 АПК) При промяна на обстоятелствата, касаещи правото, лицата са длъжни в 14-дневен срок писмено да уведомят кмета на Столична община, чрез Дирекция "Социални дейности", за промяната.

8. (в приложимата му редакция-преди изм. - Решение № 8 по Протокол № 46 от 25.01.2018 г.-чл.142, ал.1 АПК) След изтичане на срока, посочен в заповедта, знаците и стикерите, сигнализиращи мястото за преференциално паркиране се премахват, ако в 30-дневен срок преди изтичането му не са подадени нови документи за ползване на правото за още една година.

9. (в приложимата му редакция-преди изм. - Решение № 8 по Протокол № 46 от 25.01.2018 г.-чл.142, ал.1 АПК) При смяна на настоящия адрес на лицето, същото може да подаде заявление за преместване на мястото за преференциално паркиране на новия адрес.

10. Кметът на Столична община назначава комисия за разглеждане на подадените заявления.

а) Правилата за работа на комисията се утвърждават със заповедта за назначаването ѝ.

б) Комисията задължително призовава правоимащото лице, а в случаите на необходимост, заедно с неговия родител, настойник или попечител, да присъстват на нейни заседания, с цел даване на пояснения за изясняване на случая.

11. Местата, предназначени за безплатно и денонощно паркиране на ППС, обслужващи лица с трайни увреждания до сградата по настоящ адрес на правоимащите, се сигнализират с пътни знаци В27, Д21, Т17/брой места/, Т17 /регистрационен номер на автомобила/ и Т17 /указващ, че се извършва принудително преместване на ППС/.

12. (в приложимата му редакция-преди изм. - Решение № 8 по Протокол № 46 от 25.01.2018 г.-чл.142, ал.1 АПК) На гърба на знаците със стикер се указва конкретният регистрационен номер на автомобила на потребителите, номерът на заповедта на кмета на Столична община за предоставяне на правото и крайният срок за предоставянето му.“

IV.ПРЕЦЕНКА НА СЪДА.

15.Жалбата е допустима.

16.Подадена е срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред и от лице, легитимирано да го оспори, в качеството на неблагоприятно засегнат от него адресат-чл.147, ал.1 от АПК.Спазен е и преклузивният срок 14-дневен срок за подаването на жалбата.

17.Разгледана по същество, жалбата е основателна.

18.Заповедта е издадена от компетентен орган-от името на кмета на Столична община-по заместване. Компетентността на кмета произтича от чл.23, ал.1 от АПК, съгласно който когато нормативен акт не определя органа, който трябва да издаде административен акт по въпроси от компетентността на органи на

общината, административният акт се издава от кмета на общината, след като в НОДТСО /в действащата й към момента на издаването на заповедта редакция/ няма изрична норма, която да овластява друг общински орган. В случая, заповедта е издадена на 14.11.2017 г. от името на кмета на СО-по заместване от заместник-кмета на СО, въз основа на Заповед №СОА17-РД15-11390/10.01.2017 г., с която кметът на СО е определил заместник-кмета А. А. да го замества за времето от 13.11.2017г. до 14.11.2017 г., вкл.

19. Оспорената заповед е издадена в нарушение на установената форма-отменително основание почл.146, т.2, вр. чл.59, ал.2, т.4 АПК. Простото позоваване на чл.90 от НОДТСО не изпълва изискването за мотивиране на акта. Нито в протокола на комисията, нито в оспорената заповед, нито в друг документ по преписката, е посочено конкретното фактическо основание, което да е подведено под съответното конкретно изискване на чл.90 от НОДТСО. Тук е важно да се припомни, че мотивите на даден акт трябва да бъдат предоставени на заинтересованото от този акт лице, преди то да подаде жалба срещу него. Неспазването на изискването за мотивиране не може да бъде изправено от факта, че заинтересованото лице се запознава с мотивите на акта в хода на производството пред съда, какъвто опит бе направен от процесуалния представител на ответника в хода на устните състезания. Възможността административният орган да се позове на такива допълнителни мотиви с цел да допълни изложените в обжалвания акт би накърнило правото на защита на заинтересованото лице и правото му на ефективна съдебна защита, както и принципа на равнопоставеност на страните пред съда.

20. Независимо от тази констатация, АССГ счита за подходящо да разгледа и да отхвърли изложеното от процесуалния представител в хода на съдебното производство фактическо твърдение, иницииращо основанието по чл.90, т.1 от НОДТСО, като:

- В изпълнение на задължението си по чл. 5, ал. 1 АПК и чл. 15, ал. 3 от Закона за нормативните актове, извърши проверка за съответствието на правното основание по чл.90, т.1 от НОДТСО, установено в подзаконовия нормативен акт с приложимите за случая норми от по-висок ранг;
- С оглед съответствието с материалния закон, извърши проверка за съответствието на акта със ЗЗДискр.;
- Дължимата проверка осъществи въз основа на фактическите установявания по делото.

Чл.90, т.1 от НОДТСО противоречи на разпоредбата на чл. 2 от ЗИХУ, която изисква равнопоставеност на хората с увреждания. Една от формите, чрез които се осъществява интеграцията на хората с увреждания и чрез която те придобиват реална възможност да упражняват правата си е задължението на държавата, в т.ч. и на местните органи на самоуправление, да изграждат и поддържат достъпна жизнена и архитектурна среда, елемент от която е и възможността за безплатно паркиране по настоящ адрес. Законово гарантираното право на преференциално паркиране по настоящ адрес на хората с увреждания цели да избегне поставянето им в по-неблагоприятно положение спрямо лицата, които са без увреждане, тъй като третирането на

неравното като равно, е дискриминационно. „Равенството“ е прокламирано още в преамбюла на Конституцията на Република България като общочовешка ценност. В чл. 6, ал. 2 от Конституцията равенството на гражданите пред закона е закрепено като конституционен принцип който стои в основата на гражданското общество и държавата. Той е общ за цялата правна система и е основа за тълкуване и прилагане на Конституцията и нормативните актове. Проявата му е в две направления: забрана за произволно неравнопоставяне и повеля за равно третиране. Забраната за произвол важи спрямо трите власти. Забранява се третирането на равното като неравно и обратното-на неравното като равно, при положение, че няма съществено оправдание за някакво отклонение. Произволът представлява нарушение на обективен критерий като мащаб за справедливост. Забраната за произвол е важен материалноправен компонент от съдържанието на правовата държава и е приложима към всеки нормативен акт. Повелята за равно третиране вменява в задължение за органите на власт да третират равно всички, които биват засегнати от техни действия или решения. Изискването добива самостоятелно значение и тежест точно там, където властите разполагат с възможност за преценка и усмотрение.

21. В случая нормата на чл. 90, т.1 от НОДТСО само привидно е насочена към отстраняването на фактическата, обективна неравнопоставеност между хората с увреждания и лицата без анатомично, физиологично или психическо увреждане: Предвижда преференция за лица с изключително тежки заболявания, които имат установен невъзвратим проблем с придвижването, но не дава възможност на лица, които като с по- леки увреждания в сравнение с първите, могат действително, ефективно и реално да се интегрират социално в обществото чрез нея. /чл.2, т.1 и т.2 от ЗИХУ/

22. Отделно от това, възприетото с чл. 90, т.1 Наредбата правило за разрешаване само на определена категория хора с увреждания, още повече само на определена категория от тези с „трайни увреждания“ по смисъла на § 1, т.2 от ЗИХУ, да могат да упражнят законовото си право на достъпна жизнена среда представлява по отношение на останалите лица с увреждане, в това число и по отношение на жалбоподателя, нарушение на чл. 2, т. 1 и 2, чл. 4, т. 4, чл. 32-38 ЗИХУ. Така установеното в НОДТСО неравно третиране между хората увреждания обективно е непряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр, т.е. и спрямо жалбоподателя, без в обстоятелствената част на оспорената заповед или преписката по нейното издаване да са изложени фактически основания, че това неравно третиране е обективно оправдано с оглед на законовата цел на чл.2 от ЗИХУ и че средствата за постигане на тази законова цел са подходящи и необходими / Решение №16131 от 08.12.2011 г. по адм.дело №[ЕГН] г., VII о. на ВАС; Решение №13295 от 24.10.2012 г. по адм.дело №6626/2012 г., VII о. на ВАС/.

23. За да е законосъобразен отказът на кмета да предостави право на безплатно денонощно паркиране по настоящ адрес е необходимо да са изложени фактически основания, поради които административният орган е приел, че неравното третиране е обективно оправдано с оглед на законовата цел и че именно непредоставянето на преференцията е подходящо и необходимо за постигане на тази законова цел средство. По легалното

определение за дискриминация по признак увреждане /чл.2 от Конвенция за правата на хората с увреждания/, тя включва всякакви форми на дискриминация, включително отказ за предоставяне на разумни улеснения-всякакви необходими и подходящи модификации и приспособления, които не водят до непропорционално или неоправдано обременяване на околните, когато такива са необходими във всеки конкретен случай, за да се осигури на човека с увреждане признаването или упражняването на всички права и основни свободи наравно с всички останали.

24. Фактическите основания са юридическият факт, от който органът черпи упражненото от него субективно публично право да издаде конкретно властническо разпореждане. Липсата им не може да бъде попълвана с доказателства в съдебното производство по оспорване на акта / а и такива от ответника не бяха ангажирани/, тъй като липсва предмет на доказване. В съответствие с установената съдебна практика, допустимо е мотивите на един административен акт да бъдат изложени и в друг документ, изхождащ от същия или помощен на него административен орган, но в случая такива липсват. По никакъв начин не е обосновано защо административният орган приема, че непредоставянето на преференцията е подходящо и необходимо и не представлява отказ да се предостави разумно улеснение на лице с трайно намалена работоспособност в размер на 72 %, „с походка-патешка, вирусна деформация с бастун“ /виж ЕР на НЕЛК/, поради ортопедичното заболяване, живеещо съвместно със съпругата си, която също е с ТНР-71 %, в случая /поради болест на П./, а освен това и с ортопедична операция. Обстоятелството, че критериите за диференциация между хората с увреждания са нормативно установени с НОДТСО, не означава, че актовете на администрацията, издадени на основание този подзаконов нормативен акт са изключени от приложното поле на ЗЗДискр. Такова изключване от обсега на забраната за дискриминация на „нормативно установено“ по неблагоприятно третиране на основата на защитени признаци би било в нарушение на ЗЗДискр./ чл.1-2, чл.4 и чл.6/ и на Конвенцията за правата на хората с увреждания.

25. Изискването за мотиви, въз основа на конкретни доказателства, представлява една от гаранциите за законосъобразност на акта, която се проявява в две насоки: с излагане на мотиви се довеждат до знанието на страните съображенията, по които административният орган е издал или отказал да издаде административния акт, което подпомага засегнатите от акта страни в избора им на защита, а от друга страна, позволява осъществяването на съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

26. С оглед на изложеното обжалваната заповед, като процесуално и материална незаконосъобразна, следва да бъде отменена, а делото като преписка-върнато на административния орган за ново произнасяне, с оглед на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

27. Независимо от изхода на спора, с решението разноси не следва да се възлагат /чл.172а, т.7 АПК/. Правото на разноси е възникнало за жалбоподателя /чл.143, ал.1 АПК/, но не е упражнено-не е поискано присъждането им от съда /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/ до приключването на устните състезания по делото.

Мотивиран така, Административен съд-София град, Йо., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №СОД17-РД05-207/14.11.2017 г., издадена от кмета на Столична община /по заместване от заместник-кмета на СО А. А./.

ИЗПРАЩА преписката на кмета на Столична община за ново произнасяне с оглед на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона в мотивите към съдебното решение, в 7-модневен срок от влизането му в сила.

Решението може да бъде пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: